APOŠTOLSKÝ SNĚM V JERUZALÉMĚ

Původ materiálu
Balcar David, upravil Tomáš Trusina
Pořadí v lekci
17

1. MOTIVAČNÍ UVEDENÍ DO PŘÍBĚHU:

pro mladší

Kolik je vás doma, kdo k vaší rodině patří? Jezdí k vám někdo na návštěvu? Mohl by takový člověk s vámi zůstat natrvalo?

Přemýšlejte s dětmi o tom, že někteří křesťané považovali církev za rodiny, kde svoje trvalé místo mají jenom domácí. Nelíbilo se jim, že Pavel a Barnabáš tu chtějí „ubytovat nové a neznámé hosty.“ Pěkně se nadřeli, než přišli na to, že v "církevní domácnosti" mají i hosté plnoprávné místo.

pro Teofila:

Zvolte pohled podle toho, která zkušenost je ve vaší skupině či společenství bližší:

Teofil může přijt jako ten kdo byl opět nějakým „kovaným věřícícm“ zaškatulkován mezi "pohanokřesťany", kteří nemají nárok na mesiášskou radost a naději. Připomene svou zkušenost "odstrkovaného pohana" - byla ventilovaná několikrát při vyprávění evangelia - a Lukáš svým vyprávěním jeho traumata "definitivně" vyřídí.

Jakožto "Bohu-mil" - tedy "sympatizant s židovstvím a posléze křesťanstvím" může ovšem také tesknit, že nemá nějaký "průkaz" příslušnosti k Božímu lidu, jako byla obřízka a další ustanovení zákona. Lukáš ho od této závislosti definitivně osvobozuje. (tento pohled odovídá např. situaci list Gal, tj. pavlovským pohanokřesťanům, kteří vyměnili evangelium z pouhé milosti za zákonickou "jistotu" obřízky).

Otázka pro starší školní věk:

Už jste byli v nějakém jiném sboru či na bohoslužbách jiné církve? Připadalo vám tam něco divné? Lidé, obřady? Ptali jste se proč, nebo jste je rovno začli kritizovat?

Motivace vychází z úvodu - na konflikt v Antiocii zadělali „jeruzalémští“, kteří kritizují jejich praxi. Snaha za každou cenu se opevnit ve svém přesvědčení, tradici (a předsudcích) vyvstává tehdy, když se dostávám do jiného prostředí, potkávám s jinými lidmi atd.

2. Poznámky k textu a jeho katechetickému využití

- **rozpor se v příběhu Skutků neobjevuje poprve**. Po sporech mezi křesťany původu palestinského a helenizovaného (obojí byli ovšem židé), jak je zachycují Skutky 6,1nn , dochází k napětí mezi křesťany doposud zachovávajícími přikázání Mojžíšova zákona a křesťany z pohanů, kteří Tóru neznali, natož aby její ustanovení respektovali. Důvodů k napětí je víc: doposud uznávaná náboženská tradice, původ. Svou roli hrají předsudky, jejichž nositelé se rádi zaštiťují důrazy na vlastní náboženskou výlučnost, pohrdání „pohany“ jako „nečistými“ a nedůvěra mezi „domácími“ a „příchozími“ v církvi.

- konflikt začíná v antiochenském sboru, který s misií mezi pohany začal (Sk 11,20). Vyvolali ho ovšem návštěvníci odjinud, z Jeruzaléma, kterým se nelíbí zdejší praxe. Konflikt odráží napětí, kterým byla těžce zmítána církev Pavlovy doby: Jsou pohané, kteří uvěřili v Krista, povinni připojit se nejprve k Izraeli (obřízkou a zachováváním dalších ustanovení zákona - viz Lv 17 aj.)? Mohou křesťané z pohanů a z Židů sdílet jedno obecenství stolu? Lukáš ho interpretuje jako spor o spasení (“nemůžete být spaseni“ 15,1).

- **ze srovnání Pavlovým líčením v epištole Galatským 2** vysvitne, že Petr byl v ostrém napětí s Pavlem (ten jej dokonce nazývá pokrytcem, který se bojí jít přímo za pravdou evangelia- Gal 2,13.14). Lukáš list nezmiňuje, nicméně Pavel se v jeho vyprávění právě z cesty po Galatii (Lystra etc.) vrátil. „Galatská ozvěna“ se v jeho vyprávění ozve zvláštním způsobem.

- v Jeruzalémě, kam byli Pavel s Barnabášem vysláni, se nejprve **konflikt vyostřil díky bratřím z farizeů** (v. 5) . Pavel (a spolupracovníci) do sporu samého vůbec nevstupují, jen svědčí o tom, že se evangelium šíří mezi pohany (v.3, 12).

- Petrova řeč (15,7nn) zdůvodňuje jako rozhodující postoj víry: 1) pohané "uslyšeli a uvěřili" (v.7-8). Víra křesťanů z pohanů je stejně jako víra křesťanů ze židů darem Ducha. 2) Ukládat poslušnost příkazu obřízky a dalším nařízením znamená ukládat zotročující jho (srvn. Ga 5,1).

3) Spasení je darem z milosti, nikoli odměnou nábožensky prokádrovaným. Tak se Petr v Lukášově interpretaci (!) staví ve svém posledním apoštolském vystoupení za "pavlovskou" argumentaci a činí z ní součást autenticky apoštolského zvěstování.

V pohledu vyprávění Skutků on, který ještě v 10-11. kapitole měl nejblíže k pojetí pohanů jako nečistých, **prodělal obrat.** Lukáš neuhlazuje někdejší konflikty, spíš z nich hledí vytěžit důležité momenty: spasení z milosti je perspektiva, kteru je potřeba nasvítit vždy nové konflikty mezi „zákoníky“ a „pobuřujícími adresáty evangelia.“ A chce to odvahu prodělat obrat, jaký prodělal Petr.

- Jakub (13-21) v svém projevu ukazuje (a to je opět lukášovský pohled), že církev z pohanů je Boží lid konce času: tento lid však není oddělený od starozákonního lidu, navazuje na lid staré smlouvy. Je nově zbudovaným chrámem. Tím jakoby řekl: církev konce času nenavazuje obřízkou. Jakub navrhne stanovit pro pohany jakési minimum, 4 pravidla, která mají dodržovat. To se stane podkladem dopisu, který je vzápětí formulován a poslán do Antiocheje.

- **apoštolská epištola** (v.23-29) se distancuje od působení zákonických misionářů, staví se za Pavla a Barnabáše a pro pohany stanoví 4 pravidla.

- **v Antiochii** (kde konflikt začal) byl dopis přijat velmi pozitivně ("...velmi se zaradovali, protože je uklidnil" - v 31.). Oddíl končí (velmi příznačně pro Skutky) tím, že se dál šíří evangelium, za pomoci dalších spolupracovníků (Judy a Silase).

- **Lukášovo svědectví o sněmu v Jeruzalémě** je určováno jednak tím, že píše v době, kdy už tento problém je vyřešen, jednak opět popisuje událost v souladu se svým pojetím, aby ukázal celou událost opět ne jako historický záznam, ale jako dějiny spásy, která se nezadržitelně šíří z Jeruzaléma až do posledních končin země - a jako inspiraci, jak překonávat nové problémy, které s šířením evangelia v prostoru a čase vyvstávají.

- "Zákonické křesťanství" je pokušením "splnitelného náboženství" - požadavek obřízky představuje "splnitelný nárok", který věřící může použít jako legitimaci: Podívejte, zachovávám, co Bůh chce. Ve svém důsledku však vede k oddělování od jiných a k povyšování se nad ně. Takováto ustanovení si přitom lidé vždy znova žádají - a církve v dnešní době jsou ohroženy pokušením, že takové "legitimace správného postoje" budou určovat či vydávat (nejíst maso, neposlouchat "metal", odmítavý vztah k homosexualitě, náboženské zdůvodňování pohrdání cizinci, chudými, lidmi odlišné barvy pleti atd.). Je známo, že sekty si přímo zakládají na odlišnostech (tzv. identifikační znaky).

- paralela Sk 15 a Lk 15 - problematiku lze (zejména mladším) dobře osvětlit na podobenství o mladším a starším synu (Lk 15,11nn). Mladší syn se ocitne "daleko" (Lk 15,13), starší syn (který byl celou dobu "blízko" - 15,31) brání jeho přijetí k otci. Křesťané ze židů, resp. zastánci obřízky a dodržování zákona se dobře mohou nalézt v postavě staršího syna ("neporušil jsem žádný tvůj příkaz"), křesťané z pohanů jsou v jejich pohledu ti kdo "s děvkami prohýřili své jmění" a nezaslouží si být s radostí přijati do otcova domu. Metafora "blízký" a "vzdálený" dobře odpovídá i Ef 1,17-18.

Z této paralely pak také vyplývá, že NZní (nebo přinejmenším lukášovský) konflikt se samospravedlností farizejství není konfliktem mezi Ježíšem a židovstvím, ale vnitrocírkevním - s křesťanskými farizeji. Otevřený konec v Lk 15 (kde není jasné, jak se zachová starší syn, zda vezme vážně Otce a půjde na hostinu) naznačuje, že podobné ohrožení bude v církvi napořád.

3. FORMULACE TÉMATU

Církev a sbor hledá cestu k dohodě mezi lidmi doposud různými. Cestu k sobě umožňuje nalézt správně uchopené poselství o milosti a svědectví Písem, a to chce odvahu víry.

4. VYKLADAČSKÁ A KATECHETICKÁ ÚSKALÍ

- jednomyslnost neznamená názorovou uniformitu - zápas na sněmu v Jeruzalémě nemá za cíl věroučnou, ba ideologickou jednotu. Nejde o to, že v církvi mají mít všichni na všechno stejný názor a ke všem problémům zaujmout stejný přístup. V apoštolském pojetí znamená jednomyslnost především solidaritu - šlo o to, odstranit představu, že křesťané z pohanů jsou nábožensky méněcenní, že se musejí poddat pravidlům, které je "kvalifikují" pro přijetí Ježíše Krista (přičemž tato pravidla by určovalo jeruzalémské konzervativní křídlo). Této rovině problému rozuměl velice dobře Pavel - i když se apoštolským dekretem vlastně nevázal - přesto mezi křesťany z pohanů organizoval sbírku na chudé v Jeruzalémě. Tuto sbírku viděl jako projev skutečné jednoty v Kristu.

- **neuvádějte tento jeruzalémský "koncil" do souvislosti s pozdějšími**, protože neformuluje nějaké závazné věroučné články. Vypravěč sám ho označuje jako „shromážděním“. Důležitá je tu autrita Písem (SZ) a přítomnost Vzkříšeného Pána, dosvědčená Duchem svatým. Shromáždění ukazuje, že cesta k dohodě navzdor odcizujícím bariérám je možná, i když bolestná. Navíc, v Jeruzalémě samém se výsledkem shromáždění zavázáni nijak necítili (když tam Pavel přijede příště, dodržuje z ohledu na místní zvyklosti tradiční očistné obřady - Sk 21, 20nn).

- odkaz k Duchu svatému (v. 28) netvrdí, že „správné řešení“ spadne z nebe, nebo že by bylo záležitostí zázračného vnuknutí. Je výsledkem poctivého zápasu o to, co je pro církev skutečně nosné a zásadní, odvahy víry rozejít se se stereotypy. Ale právě poctivý zápas, znovuobjevení rozhodujících důrazů (milost je zdarma) a odvaha rozejít se s předsudky je ovocem Ducha svatého.

5. OSNOVY VYPRÁVĚNÍ

a) osnova pro mladší školní věk:

- vyprávějte podle BD, úloha 175: Dohoda v Jeruzalémě a pokračování misijní práce. Autor nepovažuje sejití v Jeruzalémě za koncil či sněm, je v tomto ohledu přesnější, protože mluví o dohodě, a ta nemá směrodatnou platnost pro následující generace, ani ap. Pavel se jí nakonec neřídí, a my konečně také ne. Autor o kořeni sporu hovoří v předcházející úloze 174 Návrat z prvé misijní cesty a vyprávění o jeruzalémské dohodě obohacuje o 16.1- 10:

I. Motivace

II. Pavel a Barnabáš přivedli nové křesťany ke Kristu

III. Domácím křesťanům se to nelíbí (BD 174)

IV. Spor a řešení v Jeruzalémě (BD 175)

V. Pavel s Barnabášem se rozcházejí - každý má jiné plány

Nebo využijte motivace se stolováním a ještě vyprávění zestručněte

1.1.+1.2. Jedni si nechtějí sednout s druhými k jednomu stolu

2.2. Jedni si nechtějí sednout s druhými k jednomu stolu v církvi

2.3. Sejití v Jeruzalémě

2.4. Dopis do Antiocheje

6. METODICKÉ POKYNY K PRACOVNÍMU LISTU ZDEŇKA ŠORMA

Zpracování obrázku může plnit roli motivačního uvedení i zpětné vazby, která ukáže, zda byl váš výklad srozumitelný a poskytne vám možnost jej upřesnit a doplnit.

Když budou děti zpracovávat obrázek na začátku (tj. vystříhají si postavy a kartičky a sestaví si je podle zadání na stole – zatím je nenalepují), vyjádří tak svoji představu o tom, co vede k dohodě. Vy jim potom můžete vyprávět, jak usilovali první křesťané o dohodu a po vyprávění můžete srovnávat, zda je stejné nebo rozdílné to, co vybraly děti, a jak jednali apoštolé.

Když budou děti zpracovávat obrázek po vyprávění, nejde už o jejich představy, ale o to, jak rozuměly výkladu.

Doufám, že se nemýlím, když mám za to, že biblickému poselství odpovídá: „Bůh to tak dal“, „shoduje se to s biblí“ a „shromáždění se na tom shodlo“. Je možné, že to, co vede ke shodě, pochopíte a vyjádříte podle biblického textu lépe. O tom také můžete s většími dětmi mluvit a vyzvat je, zda by kartičky neformulovaly ještě jinak.

7. LITURGICKÝ RÁMEC (vstup, písně)

Vstup: Budeš-li mít, Hospodine, na zřeteli nepravosti, kdo obstojí, Panovníku? Ale u tebe je odpuštění; tak vzbuzuješ bázeň. Čekej, Izraeli, na Hospodina! U Hospodina je milosrdenství, hojné je u něho vykoupení. (Žalm 130,3n.7)

Písně:

Jdou, stále jdou se zprávou (S 115); Radujme se vždy společně (EZ 397, BTS 1); Jeden Pán, jedna víra (D 678); Spolu lámejme chléb (D 683,S 305); Dnes k svému stolu zve nás Pán (D 682); V království Božím místa dost (D 694, S 359).

8. VYPRÁVĚNÍ A NÁPADY PRO PŘEDŠKOLNÍ VĚK

Můžete si s dětmi zahrát nějakou vyřazovací hru. Sednete si ke stolu - rozočítáváte. Nebo vyřazujete - kdo má modré oči? - může zůstat. kdo ne - pryč od stolu. Kdo má dlouhé vlasy - mašli - sukni... atd - až u stolu nikdo nezůstane.

Pak s nimi mluvte o tom, jestli je to naštvalo. A že když je to hra, může to být legrace, rptože si můžem zahrát znova. Ale když někoho vyřadíme doopravdy, je to hrůza.

Takhle ovšem „vyřazovali“ od stolu kolem Kristových příběhů. Přišli z Jeruzaléma do Antiochie, kde byl doma apoštola Pavel, a nařizovali: Kdo nedodržuje naše zvyky - ven!

Pavle se tomu postavil - Kristus chce mít u svého stolu každého - ale narazil.

A hledat dohodu byla velká práce. Šli kvůli tomu pěkný kus cesty do Jeruzaléma.

Tam se odvážil zastat bratrů pohanů Petr, který ještě nedávno na bratry z pohanů hleděl jako na nečisté. Zdůraznil: Nejdůležitější je, že Kristus sám přijímá každého! Nikoho nevyřazuje! Nakonec to přijali i ti, kdo chtěli vyřazovat. Napsali to d Antiochie a tam z toho měli velkou radost.

9. VYPRÁVĚNÍ PRO STŘEDNÍ ŠKOLNÍ VĚK

1. MOTIVACE, UVEDENÍ – U JEDNOHO STOLU

1.1. Sedět u jednoho stolu

Je to fajn, když sedí celá rodina společně u stolu – při obědě, u večeře, při slavnostním jídle, třeba o Štědrém večeru. Maminka, tatínek, děti. Tak to má být. A někdy i s babičkou a dědečkem, bratranci a sestřenicemi, strýci a tetami. Sedět u společného stolu, velcí i malí, kluci a holky, domácí i hosté. Tak je to dobré, povídat si, být spolu.

Je dobré sejít se u jednoho stolu s přáteli. Je dobré a zajímavé, když se u jednoho stolu sejdou lidé různých národů. Ne všichni u toho jednoho stolu mají stejné názory, nejsou stejně bohatí a vzdělaní. Ale povídají si, naslouchají a jsou společně. A možná jsou si po tom společně stráveném čase a společně stráveném jídle o něco blíž. (Zvláště je dobré, když se u jednoho stolu scházejí a ruku si podají králové a prezidenti a ministři.)

1.2. Nechtít sedět u jednoho stolu

Je to špatné, když se u společného stolu nesedí. Někdy je to velký průšvih, když to nejde. Když sedí maminka u jiného stolu než tatínek, když u vánočního stolu někdo chybí, když se někdo zvedne od jídla a prohlásí „Tak s tímhle já u jednoho stolu sedět nebudu.“ To být nemá, tak to Pán Bůh nechce.

Je to mrzuté, když nemáte s kým poobědvat, je to průšvih, když si někdo s někým nepodá ruku. Třeba když si ji nepodají králové a prezidenti. To může být i začátek války. Je to smutné, když křesťané jednoho směru (vyznání) nechtějí sedět u jednoho stolu s křesťany, kteří sice také slaví a vyznávají tohoto samého Boha, ale trochu jiným způsobem.

1.3. Ani biblické postavy nesedí vždy u jednoho stolu

Vzpomínáte na příběh o Josefovi a jeho bratrech? Když ho hodili do prázdné studny, pak společně jedli – ale nebyla to dobrá svačina, jeden chyběl. A když pak přišli za Josefem do Egypta, nemohli jíst u jednoho stolu, dokud mezi nimi ještě byla vina, neodpuštěná.

Vzpomínáte, jak Lukáš psal Teofilovi o vzorném farizeu Šimonovi, jak byl celý naštvaný, že k jídlu s Ježíšem přišla hříšná žena – s tou přece společně jíst nechtěl. A Ježíš mu pak vysvětloval, že je nechápavý.

Lukáš psal Teofilovi také podobenství o dvou bratrech, vzpomínáte se? Ten mladší syn odejde z otcova doma, protože si myslí, že mu bude líp. Po čase se vrací s omluvou a prosbou, aby mohl být u svého otce třeba jen nádeníkem. A jeho otec má z návratu ztraceného syna takovou radost, že hned vystrojí oslavu. Ale u slavnostního stolu chybí starší syn, ten, který zůstal doma a pracoval. Má pocit, že je to nespravedlivé. I za ním vychází otec. Chce ho přimět k tomu, aby také šel slavit návrat svého bratra. Chce aby se sešli v radosti u jednoho stolu.

2. APOŠTOLSKÝ SNĚM V JERUZALÉMĚ

2.1. Evangelium se šíří

Evangelium – zvěst o blízkém Božím království a o Ježíši Kristu – se šíří po světě, od města k městu. Nejsou to velké zástupy lidí. Spíše jednotlivci, kteří tvoří malé skupinky, první sbory. Evangelium vyřizují apoštolové a jejich spolupracovníci a stojí před nimi mnoho překážek – velké vzdálenosti, problémy s dorozuměním, ale i nepochopení a nepřátelství těch, co nechtějí, aby lidé slyšeli o svobodě, o Bohu jako dobrotivém otci a o tom, že máme poslouchat jeho a ne lidi. Někteří kvůli tomu byli i ve vězení.

Zvlášť apoštol Pavel je velice aktivní. Je pro něj důležité vyprávět o Božím království co možná všude a co možná přesvědčivě. A také je pro něj důležité, že Boží království je otevřeno všem lidem, bez rozdílu národnosti, vzdělání, náboženství. Věnuje této službě celý život. Mnozí lidé z různých národů opravdu uvěřili v Boha a dali se na cestu, kterou ukázal Ježíš Kristus.

2.2. Vážný problém

Problémy se ale objevily tam, kde by je snad nikdo nečekal - uvnitř vlastního domu. (I když, kdo říká, že se nemůžou objevit problémy i uvnitř vlastního domu? Vzpomeňme: Josefovi bratři, podobenství o dvou synech...) Církev začala ohrožovat nejednota zevnitř. Šlo o otázku, jak je to s těmi, kteří uvěřili v Ježíše, ale nejsou židé. Znamená to, že nemusí dodržovat nařízení židovského zákona? Vytvořily se dva tábory. Jeruzalém a Antiochea (trochu podobné staršímu a mladšímu synovi z podobenství).

V Jeruzalémě žili křesťané židovského původu, nositelé tradice. Někteří asi neviděli příliš rádi ani to, že se k církvi přidává tolik ne-židů. Ale když se přidají, měli by podle nich dodržovat Mojžíšův zákon a židovské předpisy. To v Antiochii (a nejvíce apoštol Pavel) to viděli jinak: Ježíš přinesl přece odpuštění bez podmínek a daroval svobodu pro všechny. Sám kvůli druhému člověku porušil nejeden předpis Mojžíšova zákona, a proto není nutné ho dodržovat.

Jednou přišli z Jeruzaléma do Antiochie dva lidé a rozčílili se, že tam Mojžíšův zákon nedodržují. (A nechtěli si s druhými sednout k jednomu stolu.) Říkali: Nebudete-li ho dodržovat, nebudete zachráněni.

2.3. O tom musíme mluvit

Co v takové situaci dělat? Pavel vycítil, že je to vážná věc, která ohrožuje celou církev. A když něco ohrožovalo kázání a zvěstování o Ježíši, to Pavel vždycky udělal všechno pro to, aby byla překážka odstraněna. A tak se vydává spolu s Barnabášem do Jeruzaléma, aby o celé věci promluvili s ostatními.

Je dobré mluvit o problémech společně. Když zůstane každý sám, spíše se utvrdí ve svém názoru a těžko porozumí, co druhý skutečně řekl (a co se jen doneslo) a proč takový názor zastává. Ve společném rozhovoru, v modlitbě a naslouchání, s prosbou o Boží pomoc je možné hledat pravdu a najít východisko sporu.

2.4. Porada v Jeruzalémě

V Jeruzalémě se scházejí přední pracovníci a představitelé rodící se církve – někdy se jim také říká sloupové – Jakub, Jan, Petr, Barnabáš a Pavel – a jistě i mnozí další. Probírali ten problém, modlili se, četli Písmo, došlo mezi nimi také k velké rozepři. Ale pak promluvil Petr a po něm i

Jakub. Přiklonili se k Pavlovi. Ti kdo přijmou evangelium, nemusí dodržovat příkazy židovského zákona. Evangelium je dobrá zpráva a ne spousta povinností, které se beztak nedají všechny splnit. Záchrana je zdarma, z milosti Boží.

Napsali o tom do Antiochie dopis. Když si ho v Antiochii přečetli, měli velikou radost. Církev bude i nadále společenstvím různých lidí různých národů, ras, pohlaví, věku, kteří k sobě patří a obohacují se svou rozmanitostí. Všichni jsou zachráněni ne díky plnění náboženských předpisů, ale z Boží lásky.

3. JAK SE HLEDÁ BOŽÍ VŮLE

3.1. V příběhu o apoštolské poradě

můžeme vidět jeden ze způsobů, jak se hledá Boží vůle, tedy to, co má být. Hledá se společně, čte se z Bible, rozhovory provází společná modlitba o Boží pomoc. Není to tak, že vítězí většina. Někdy jeden může ukázat, že Bůh vede jinam, než si myslí ostatní. Zdá se, že právě Pavel takto ovlivnil jeruzalémskou poradu.

Tak se křesťané podobným způsobem spolu scházejí, když hledají odpověď na nějakou důležitou otázku života víry a života vůbec.Těmto poradám se říká někde koncil (a tahle porada v Jeruzalémě že prý byla prvním koncilem), jinde synoda či synod, jinde konvent nebo konference nebo sněm a možná ještě jinak.

3.2. Ale úplně stejné je to i ve sboru –

- třeba v našem. Věříme, že dar Ducha svatého nedostal jeden či dva vyvolení, ale společenství sboru jako celek. A tak se scházíme, abychom hledali, co má být, společně hledáme Boží vůli. Takovou poradou je každá biblická hodina – pro děti i pro dospělé, schůze staršovstva i sborové shromáždění. A když se objeví nějaká nejasnost nebo nesoulad, vždy je dobré udělat to, co udělal Pavel – rychle jít, svolat se k poradě a vysvětlit, co kdo dělá, myslí, říká a proč, společně se modlit a číst v Bibli oddíly, které se k tématu vztahují. A je to dar, možná i zázrak, že se věci vyjasní, že najednou je zřejmé, kudy se dát, co je v dané situaci či otázce Boží vůle. A pokud se to nepodaří hned, tak se sejít za čas, a mluvit o věci znovu a čekat…. a být společně u Ježíšova stolu.

3.3. Pokud se taková porada, sněm, koncil nesejde,

mohou začít růst bariéry, příkopy, ne-komunikace a každý si začne jíst jen u svého stolu a nechce jíst těmi druhými. To ale určitě Boží vůle není – víme to zcela jistě z jednání otce v podobenství, který nejenže vybíhá vstříc mladšímu synu, který se vrací, ale právě tak vybíhá k synovi staršímu, který nechce jít slavit ke společnému stolu záchranu svého bratra.

MODLITBA

Děkujeme, Pane Bože, že nás máš rád a že nás přijímáš bez podmínek. Prosíme o trpělivost při překonávání nedorozumění a konfliktů. A také při hledání tvé vůle. Díky, že na to nejsme sami. Díky za přátele ve víře, se kterými společně hledáme, co ty chceš, abychom dělali. Amen.

10. náměty k rozhovoru

- když jste přišli poprvé do NŠ, připadalo vám, že je tam něco zakázáno? Museli jste se nějak změnit, než jste mohli s ostatními začít zpívat a modlit se?

- znáte někoho, kdo nejí určité druhy jídla a zdůvodňuje to nábožensky?

- víte, kdo jsou vegetariáni - znáte nějaké? Připadá vám, že na jedlíky masa hledí skrz prsty?

- víte, která sekta dodržuje ustanovení apoštolského sněmu? (svědkové Jehovovi)

- jak se jmenuje shromáždění, na němž se účastní volení zástupci naší církve? (synod) Jsou výnosy tohoto shromáždění také tak nedokonalé jako výnos sněmu v Jeruzalémě?

- víte, že každá církev má své církevní "zřízení", své řády a ustanovení o členství v církvi?

- mají dnes církve mezi sebou věroučné spory, nebo těmito problémy trpěla jen prvotní církev?

- jaké mohou být důsledky věroučných sporů: vznik nové církve nebo sekty; odpadnutí lidí od víry; upřesnění obsahu evangelia; rozlišení skutečně důležitých a vedlejších věcí; pokračování věroučných sporů; nastolení tvrdé a nesmlouvavé linie, která odmítá všechna ostatní stanoviska.

Je nutné chápat rozdělení křesťanství do jednotlivých církví pouze v negativním smyslu? Za jakých okolností se to negativním stává?

Slyšeli jste o tzv. "velkém schismatu" r. 1054 - kdy obě církve (západní katolická a pravoslavná východní) spolu přestaly mluvit?

Znáte kromě církve ještě jinou organizaci, která spojuje různé lidi (napříč původu, generacím, zájmům, povahám...)

Význam společného stolování - Večeře Páně.

Čím se oddělují lidé dnes (subkultury, sociální rozdíly, národnost...)

11. A ještě se ohlédněte...

Který z problémů je nejpalčivější u vás ve sboru? Cizinci? Napětí mezi tradičními a charismatiky? Mezi dětmi ze slušných rodin a vyloučených lokalit?

A které biblické příběhy o stolování mají vaše děti nejraději? Použijte jen jeden, ať je nezahltíte!

Odkaz na pracovní list
17 Apoštolský sněm v Jeruzalémě
12 Velký spor
Odkaz na píseň
Jdou, stále jdou se zprávou (SV115)
Radujme se vždy společně, vzdávajíce chválu vděčně
Jeden Pán, jedna víra, jeden křest pojí nás
Spolu lámejme chléb (EZ683)
Dnes k svému stolu zve nás Pán
V království Božím místa dost (EZ694)
Cílová skupina
Školní
Katechetické cykly
Pozvání na cestu - Skutky
Biblický odkaz (kat)
Skutky 15,1–35